

forlegen her, hvor Jakobe var tilstede og hendes egne Forældre var Medvidner. Den Forestilling, hvori han havde behaget sig siden deres Afsked paa Banegaarden i Rom, at der fra hendes Side var en dybere Følelse med i Spillet, maatte han overhovedet paa Grund af hendes Opførsel nu igen slippe, hvilket i høj Grad bidrog til for Øjeblikket at afsvale hans Erobringslyster.

Han følte det derfor i enhver Henseende som en Lettelse, at hun tog bort.

Den Modtagelse, han iøvrigt havde faaet paa »Skovbakken«, kunde han ikke med nogen Grund beklage sig over. Den overgik endda i Elskværdighed alt, hvad han havde turdet vente sig. Hans tilkommende Svigerforældre næsten kappedes om at vise sig venlige overfor ham og hædre ham. Saaledes udbragte Philip Salomon under Champagneknalden hans Skaal ved Middagsbordet, der ligesom hele Huset var festligt pyntet til hans Ære.

Ikke desmindre gik han den hele Eftermiddag og Aften omkring med en ham selv ganske uforklarlig Fornemmelse af Skuffelse. Den oprigtige Glæde, han havde følt ved Hjemkomsten, var hurtigt og ligesom ad skjulte Veje svundet bort fra det Øjeblik, han betraadte »Skovbakken«, og havde efterladt en Følelse af Ensomhed og Savn, som han med Magt søgte at nedkue af Frygt for at røbe den for de andre.

Han forstod kun halvt sin egen Trang til nu at